

NVK:n 100-vuotistanssiaiset

Oheiset kuvat, jotka on ottanut vanhin Brian Capener, ilmestyvät hiukan "poste festum", kuten vanhat roomalaiset sanoivat, mutta niitä katsellessa on mukava verestää Tampereella 22. 11. 1969 pidettyjen NVK:n 100-vuotisjuhlatanssiaisten miellyttäviä muistoja. Yläkuvassa aloitellaan juhlapoloneesia, etualalla veli Matti Tammi ja hänen mielittietynsä Maija Tuppuainen. Alla vasemmalla: "To every thing there is a season, and a time to every purpose under the heaven . . . a time to mourn, and a time to dance", sanoo Saarnaaja. Tässä on tanssin aika. Alla oikealla: Jyväskylän NVK esittämässä alkuohjelmaa. Juhlatanssiaisten suojelijoina toimivat lähetysohjaaja ja sisar Nelson. On paljon puhuttu siitä, sopiiko tanssi kirkon piiriin, mutta kuten nämäkin tanssiaiset osoittivat, voivat sekä nuoret että vanhat puhtaasti ilmapiiirin vallitessa harrastaa tätäkin „liikunnanmuotoa” mielen ja kehon virkistykseksi. Lopputoteamuksena voidaan vain sanoa, että nämä juhlatanssiaiset onnistuivat yli odotusten kaikkialta Suomesta saapuneitten nuorten viettäessä tätä yhteistä juhlaansa.

Pertti Felin

Lähetyspresidentin sanoma

UUDET KASVOT

Presidentti McKay sanoi kerran: "Suuri osa kirkon eteenpäin menemisestä johtuu siitä, että kirkko käyttää hyväkseen sielun kasvun erästä peruseriaatetta — henkilökohtaisen vastuun jakamista."

Tässä on meillä avain menestykseen lähetyskentällämme. Toivon, että varsin pian jokainen jäsen tietää tämän. "Suuri osa kirkon eteenpäin menemisestä johtuu siitä, että kirkko käyttää hyväkseen sielun kasvun erästä peruseriaatetta." Tämä on ollut minun päämääränäni ja tavoitteenani koko tähänastisen Suomessa oloni aikana: huolehtia siitä, että jokaisella teistä on jokin tehtävä. Jokainen seurakunta on järjestetty sen mukaan, miten paljon työtä veljet ja sisaret pystyvät tekemään. Kun me katselemme ympärillemme lähetyskentällä löytääksemme ihmisiä, joiden kanssa me voimme jakaa vastuumme, mieleeni tulee tämä ajatus:

"JOS me kohtelemme yksilöä sellaisena kuin hän on, hän myös pysyy samanlaisena. Jos me kohtelemme häntä sellaisena kuin hänen pitäisi olla ja sellaisena kuin hän voi olla, hänestä myös tulee sellainen kuin hänen pitäisi olla ja sellainen kuin hän voi olla."

Olen sitä mieltä, että tämä ajatus koskee ennen kaikkea minua, koska olen varma, että jos kirkon johtajat Salt Lake Cityssä olisivat odottaneet siksi, kunnes minä olisin ollut kykenevä ryhtymään lähetysjohtajaksi, minä en ehkä koko elinikänäni olisi saanut tätä suurenmoista kutsua. Näin ollen osoittaen sitä rakkautta, jota hekin tunsivat minua kohtaan, minä tarkastelin jäseniämme täällä Suomessa. Me päätimme, että me

ottaissimme käyttöön tämän korrelaatio-ohjelman ja kouluttaisimme ihmisiä niissä viroissa, joita me heille annamme.

Olemme järjestäneet ohjelmamme täysin uudelleen, konferenssimme ovat erilaisia, vastuumme on kasvanut, haasteenamme on saada tuhat kastetta tämän vuoden aikana. Teillä ei ole enää lähetysaarnajia johtajinanne. Te johdatte omia seurakuntianne ja piirejänne. Teillä on piirineuvosmiehiä, jotka ovat vastuussa Aaronin pappeudesta, sukututkimustyöstä, pyhäkoulusta, Apuyhdistyksestä, Alkeisyhdistyksestä ja NVK:sta. Teillä on johtajistosihiteerejä seurakunnissanne ja piireissänne. Veljet ja sisaret, nämä ovat kaikki suuria tehtäviä. Tuloksena tästä kaikesta on se, että sakramenttikokouksissa nähdään enemmän ihmisiä, kotiopettajat vierailevat useimmissa kodeissa — ja ennen kaikkea me näemme kaikkialla uudet kasvot. Kaikesta kuvastuu tyytyväisyyttä, menestystä, onnellisuutta ja se, että te teette enemmän kuin te teitte aiemmin ja että te aiotte tehdä vielä enemmän. Muutamia teistä pyydetään lähetysaarnajien tovereiksi, jotta te voisitte auttaa heitä kotikokouksissa ja perheyttämis toiminnassa.

Saanen kertoa teille pari esimerkkiä, jotka liittyvät tähän. Kun veli Ström-

berg lähti Amerikkaan, Oulun-Larsmon piiri jäi johtajatta. Monet teistä sanoivat: "Mitä me nyt teemme? Ei ole ketään, joka ottaisi hänen paikansa." Mutta Herra ohjasi meidät miehen luo, joka pystyy tekemään tämän työn. Vaikka hän ollut kirkossa vasta pari vuotta, hän otti vastaan kutsun ja parhaillaan hän suorittaa erinomaista työtä.

Toinen esimerkki: Meille kerrottiin kuukausikaupalla, että oli mahdollista löytää eri piireistä piirineuvosmiehiä, jotka pystyisivät tähän työhön. Me menimme pienimpään piiriin, jossa on kaikkein vähiten vanhimpia, ja me löysimme piirineuvosmiehet. Halusimme esimerkiksi jonkun Kokkolan seurakunnan edustajaksi. Kaikki sanoivat, ettei se ollut mitenkään mahdollista. Mutta mitä me havaitsimme? Me tapasimme erään erinomaisten diakonin, josta me teimme vanhimman ja seurakunnan johtajan. Veljet ja sisaret, tämä on vastuun jakamista. Te saatte sitä kantaaksenne. Te kehitytte ja kasvatte. Suomi on todella saamassa "uudet kasvot". Veljet ja sisaret, näen kaikkialla kasvua — kasvua kokemuksissa, johtajuudessa, tehtäviin paneutumisessa ja hengessä. Te olette osa tätä liikettä.

Joku on sanonut: "En tiedä, mitä tulevaisuudella on käsissään, mutta tiedän, kenellä on tulevaisuus käsissään." Veljet ja sisaret, meillä on tulevaisuus käsissämme. Käyttäkäämme sitä hyväksemme.

On olemassa kertomus hevosesta, joka karkasi isännältään. Jonkin ajan kuluttua se tuli katumapäälle ja palasi isäntänsä luo ja sanoi: "Olen palannut." Isäntä sanoi: "Olet tosiaankin palannut, mutta pelto on kylvämättä." Veljet ja sisaret, on hyvin vaikeaa katua ja tehdä parannusta muokkaamatta jääneen maa-alan suhteen. On olemassa tehtäviä ja velvollisuuksia, mutta oletteko valmiita ottamaan ne vastaan, vai taajuatteko te asian vasta liian myöhään?

Suokoon Jumala meille uskoa ja todistuksen kehittyä niin pitkälle, että kaikkea epäilystä seuraa varmuus.

Orval L. Nelson
Lähetyspresidentti

Lapselle kuuluvat oikeudet

Kuuluuko lapselle kodissa jonkinlaisia oikeuksia? Voidaanko hänelle sanoa, että ole hiljaa, et sinä vielä mitään ymmärrä, ja niin edelleen, val tulisiko meidän mahdollisesti puhua peräti "lapselle kuuluvista etuoikeuksista" Lapselle kuuluu monia, hyvin-kin monia oikeuksia, mutta on myös sellaisia oikeuksia, joista voimme täydellä syyllä käyttää nimitystä "etuoikeuksia". Nämä etuoikeudet voimme jakaa kolmeen pääryhmään, nimittäin 1) kunniallisen nimen perimiseen, 2) turvallisuuden tunteeseen ja 3) mahdollisuuden kehittyä ja kasvaa.

Tarkastelkaamme ensiksi minkälaisessa kodissa ja ympäristössä lapsella on mahdollisuus kasvaa. Koti saattaa olla aineellisesti hyvin vauras, ja ehkä juuri tästä hyvinvoinnista johtuen sekä isällä että äidillä on paljon kodin hengelle vieraita harrastuksia, niin että lapsille ja heidän kasvattamiselleen ei liikene aikaa, vaan lapset saavat olla missä ja miten haluavat. Laiminlyöty rakkaus ja perheen yhdessäolohetket korvataan usein runsailla viikkorahoilla. Koti saattaa olla myös sellainen, jossa kodin jäsenet elävät kukin omaa elämänsä, kunkin mielenkiinnon kohdistuessa vain itseensä ja omaan mukavuuteensa. Kodin jäseniä yhdistävä keskinäinen rakkauden henki puuttuu kokonaan ja kodin muodostavat ympärillä olevat kylmät seinät.

Koti saattaa olla vaatimaton, mutta siellä vanhemmat rakastavat toisiaan ja lapsiaan, sekä kunnioittavat toistensa mielipiteitä. Lapset oppivat ymmärtämään, että he kuuluvat kiinteästi kotiin. He tajuavat olevansa yksilöitä, joita vanhemmat kuuntelevat sekä antavat arvoa heidän mielipiteilleen ja samalla ohjaavat heitä

tekemään oikeita valintoja. Uskon, että tällaisen kodin vanhemmat elävät sellaista elämää, että lapsien ei tarvitse kärsiä riitaisuuksista ja erimielisyyksistä, vaan että siellä asuu todellinen sopu, rauha ja rakkaus.

Kun koti perustuu tälle pohjalle, niin silloin tämän kodin vanhemmat omaavat myös sellaiset elämäntavat, että heitä kunnioitetaan ja pidetään arvossa, ei ainoastaan perheen piirissä vaan myös sen ulkopuolella, ja heidän nimensä pysyy ihmisten silmissä tahrattomana, nimi jota heidän lapsensa kantavat. Lapsen elämälle on tärkeätä, että se nimi jonka hän on vanhemmiltaan perinyt on puhdas ja tahraton, sillä maailma arvostelee hyvin helposti lapsia juuri heidän vanhempiensa tekojen mukaan ja näin "isien pahat teot" voivat seurata lapsia ja vaikeuttaa heidän elämänsä kehitystä. "Kunnioita isääsi ja äitläsi, jotta menestyisit ja kauan eläisit maan päällä" on Herran käsky. Kuinka helppoa onkaan lapsen täyttää tämä käsky silloin, kun hänen vanhempansa elävät evankeliumin mukaan. Eri perheitten lapset joutuvat kanssakäymisiin toistensa kanssa, vieraillevat toinen toistensa kodeissa jne. Varmaankin jokainen heistä haluaisi onnellisena ja ylpeänä kertoa siitä, kuinka hyvät vanhemmat hänellä on ja miten hyvä koti hänellä on.

Tällaisen hengen omaavan kodin luomiseen velvoittaa Herra jokaisen kirkkonsa jäsenen. "Katso minun huoneeni on järjestyksen eikä epäjärjestyksen huone", sanoo Herra. Hän ei tarkoita tällä yksinomaan kirkkoonsa, vaan myös kirkkonsa jäsenten koteja, sillä nimenomaan kodit ovat Hänen valtakuntansa perusyksiköjä. Profeetta David O. McKay mainitsee eräässä puheessaan, että

lähinnä iankaikkista elämää on kalkein lahja se, jonka taivaallinen Isäme suo meille silloin, kun Hän uskoo jonkun lapsistaan meidän huostaamme.

Yhteiskuntatieteilijät ovat todistaneet sen, että useimmat ihmiset pyrkivät sellaisiin tavoitteisiin, jotka ovat muodostuneet heille luonnollisella tavalla, se tahtoo sanoa, että he lapsen tavoin jäljittelevät vanhempainsa tai niitten henkilöitten tapoja ja käytöstä, joitten kanssa he päivittäin joutuvat tekemisiin. Heistä eivät lähemmään kaikki kykene pysähtymään, voidakseen harkita ja arvostella kaikkea sitä mitä he ympärillään näkevät ja kokevat. Heillä ei myöskään ole minkäänlaista pohjaa ja tietoa, joihin he voisivat verrata näkemäänsä ja kuulemaansa. Siksiäpä niin monella lapsella ja nuorella ei ole mahdollisuuksia omaksua oikeita menettelytapoja, löytääkseen jotain parempaa ja kestävämpää johon pyrkiä, jotakin johonka voisi turvautua, koska heidän vanhempansa eivät elä ja toimi Herran opetusten mukaan, eivätkä näinollen kykene luomaan kotiin turvallisuuden ilmapiriä. Ulkonainen hyvinvointi ja varallisuus eivät lähemmään aina luo lapsille turvallisuuden tunnetta, vaan se henki joka vallitsee kodissa vanhempien ja lasten välillä. On totta, että ulkonainen hyvinvointi luo määrätynlaista turvallisuuden tunnetta sen kautta, että kodista ei puutu ruokaa eikä muutakaan elämiseen välttämätöntä, mutta perheelle, joka elää puhdasta ja vilpitöntä elämää ja pitää Jumalan käskyt, annetaan myös kyky hoitaa ajalliset asiansa niin, että mitään puutetta ei tule olemaan. Perheenjäsenten keskinäinen rakkaus luo suurimman turvallisuuden tunteen.

Lapsen mahdollisuus kehittyä ja kasvaa tiedossa ja taidossa on jo luku erikseen. Se lienee niitä vaikeimpia ja vastuullisimpia tehtäviä, joita Herra on ihmisille uskonut. Hän on kylläkin antanut meille suurenmoiset ja hyvinkin tarkat ohjeet siitä, kuinka meidän tässä tehtävässämme tulisi toimia, mutta siitä huolimatta se on vaativin syystä, että on kysymys Jumalan lapsista eikä meidän ja että meidän on kerran vastattava siitä, olem-

meko yrittäneet parhaamme. Herra ei ole missään sanonut, että meidän tulee onnistua tässä tehtävässä, mutta Hän vaatii, että yritämme kaikkemme. Lapsen tiedonhalu syntyy ja kehittyy kodissa. Kodit eivät ole vailla pulmia, niitä on jokaisessa kodissa, mutta nämä voidaan voittaa parhaiten, kun ne pyritään ratkaisemaan evankeliumin pohjalta, kirkon oppeja ja opetuksia hyväksi käyttäen, sillä ne on annettu meille juuri sitä varten, että turvaamme niihin kaikissa elämämme vaiheissa. Vanhempien tulee vähän kerrassaan juurruttaa lasten mieliin seläiset tosiasiat kuin mistä me tulemme, mitä varten me täällä olemme ja minne olemme menossa. Heille tulee selvittää rukouksen suuri merkitys ja se voima, jonka me siitä saamme. Lapsi on opetettava rukoilemaan. Hänet on saatava ymmärtämään evankeliumin peruseriaatteet ja askelaskelalta valmistautumaan kasteen pyhää toimitusta varten. Helppoa ei ole myöskään saada lasta tajuamaan oma asemansa perheessä ja yksilönä, ymmärtämään ne oikeudet, jotka hänelle kuuluvat perheen jäsenenä, mutta tajuamaan myös sen, että hänellä on velvollisuuksia Jumalaansa, vanhempiansa, kotiansa ja itseään kohtaan. Hänen tulisi oppia arvostamaan itsensä oikealla tavalla. Ellei lapsi kykene hyväksymään itseänsä, niin hän ei myöskään kykene hyväksymään muita. Hänen tulisi oppia tuntemaan oma arvonsa ja asemansa, jotta hän pystyisi antamaan arvoa myös muille. Ainoa henkilö jonka kanssa hän joutuu elämään koko elinaikansa on juuri hän itse. Se miten hän oppii ymmärtämään ja hyväksymään muita ihmisiä, riippuu tyystin siitä miten hän hyväksyy ja arvostaa itsensä ja tekonsa. Mutta kaikki tämä kehitys riippuu siitä, millä tavalla me vanhemmat suhtaudumme häneen. Jos me hyväksymme ja rakastamme häntä sellaisena kuin hän on ja annamme hänelle tilaisuuden kehittyä, niin hän oppii tekemään oikeita valintoja ja niin hänestä kehittyy yksilö, jolla on itseluottamusta ja itsekunnioitusta, mitkä vuorostaan auttavat häntä jatkuvaan henkilökohtaiseen kasvuun ja kehitykseen.

Nuorten ajatuksia

Seuraavat kolme puhetta — "On kiva olla tyttö", "Käsitykseni naiseksi tulemisesta" ja "Valmistaudun avioliittoon" — saatiin kuulla viime syyskuussa järjestettyyn "Jyväskylän syksyyn" liittyneessä sisarten kokouksessa. Koska puheisiin sisältyneet ajatukset eivät ole menettäneet tuoreuttaan vielä talven tultuakaan, julkaisemme ne tässä Valkeuden tammikuun numerossa niitä varten, jotka eivät syystä tai toisesta voineet osallistua Jyväskylän syksyyn.

ON KIVA OLLA TYTTÖ

On hauska nähdä, että teitä on täällä näin paljon. Vaikka täällä on monia tuttuja niin minua pelottaa, mutta silloin muistan lauseen: "Pelko on itserakkautta", ja pelkoni häviää.

Tiedättekö, että minusta on kiva olla tyttö. Me tytöt saamme olla onnellisia siitä, että me olemme syntyneet juuri tytöiksi emmekä pojiksi, sillä joskus tulevaisuudessa on meillä mahdollisuus tulla perheenäideiksi.

Kotona voimme auttaa äitiä taloustöissä ja muissa askareissa.

NVK:ssa meille tytöille opetetaan paljon hyödyllisiä asioita, kuten mm. ruuanlaittoa ja taloustöitä.

Sieltä saamme myös hengellistä ravintoa ja opetusta, niin että opimme seurustelemaan toisten nuorten kanssa oikealla tavalla.

Yhtä asiaa köyhempiä me tytöt olemme kuin pojat, nimittäin pappetta. Sen sijaan on taivaallinen Isä järjestänyt tytöille

paljon muuta hyvää ja hengellistä ohjelmaa.

Tytöillä on etuoikeus ylläpitää kauneutta ja naisellisuutta sekä puhtautta. Mehiläisten lupauksessa sanotaan, että meidän tulee ylläpitää naisuutta ja ymmärtää kauneutta. Voimme pukeutua myös siististi ja tyylikkäästi. Toissa sunnuntaina pyhäkoulun nuorten luokassa opettajamme kertoi, että pukeutumistemme kuvastaa meistä ensiksi perhettämme, toiseksi kirkkoamme, kolmanneksi Kristusta, neljänneksi itseämme.

Nämä asiat, jotka olen puheessani maininnut, auttavat minua olemaan aivan tavallinen ja kunnollinen tyttö. Ja olen onnellinen, sillä tiedän, että taivaallinen Isä on tarkoituksella luonut minut tytöksi, ja siitä kiitän Häntä.

Ja tämän takia minusta on kiva olla tyttö.

Satu Fagerlund
Savolinn

KÄSITYKSENI NAISEKSI TULEMISESTA

Puheeni aihe tuotti minulle aika paljon päänvaivaa, sillä en koskaan ollut eritellyt mielessäni mitä minä ajattelen naiseksi tulemisesta. Nyt minun oli pakko tehdä se ja olen siitä hyvin iloinen, sillä tämän puheen tekeminen selvitti minulle monia asioita.

Huomasin, että naiseksi tuleminen on joissakin suhteissa aika vaikeata. Tietenkin fyysinen kehitys tapahtuu itsestään, mutta jos me haluamme, että henkinen kehityksemme seuraa mukana, meidän on tehtävä myös itse jotakin. Ja joskus on vaikeata tietää mitä tehdä ja miten kasvaakseen todella viehättäväksi naiseksi.

On opittava käyttäytymään niinkuin nai-

nen eikä niinkuin rasavilli pikku tyttö, joka ei tunne mitään rajoituksia. Ei voi enää panna kaikkia virheitään sen tilille, että on niin nuori, vaan joutuu silmätysten omien heikkouksiensa kanssa ja on päätettävä haluaako voittaa ne ja kehittyä edelleen vai antaako niiden päästä voitolle.

Minulle henkilökohtaisesti on vaikeaa oppia olemaan ladylike. Olin luonut itselleni ihannetytön, joka on tietenkin aivan päinvastainen kuin minä. Sitten huokailin, etten koskaan voi kasvaa sellaiseksi. Ja tietysti minun olikin mahdotonta muuttaa koko persoonallisuuttani ja luulen, että se olisi ollutkin väärin itseäni kohtaan. Vasta äskettäin huomasin, ettei ole

suinkaan sitä viehättävyyttä, että pyrkii jäljittelemään muita, vaan että pyrkii kehittämään omaa persoonallisuuttaan ja niitä omia ominaisuuksiaan, jotka ovat hyviä.

Minä olen iloinen siitä, että meidän kirkossamme tytöille opetetaan jo pienestä pitäen mitä on olla tyttö ja mitkä ovat heidän tehtävänsä naisena, joten ei pitäisi olla niin vaikeata hypätä sen kuilun yli, joka erottaa tytön ja naisen.

Olette kaikki nähneet lehdissä mainoksen, joka sanoo: "Säilykää naisellisena tässä miesten maailmassa." Se on joku kosmeettisten aineiden mainos. Mutta minusta tuntuu, ettei naisellisuus riipu ulkonaisista asioista, vaan se on jotakin, joka tulee sisältä. Tunnette varmasti jokainen kirkossamme naisia, joita ihaillette erikoisesti ja ihmettelette kuinka he voivat olla aina niin viehättäviä ja onnellisia ja säteileviä. Mutta kun tarkastelemme heitä lähemmin, heidän puhettaan, käytöstään, heidän elämänsä, niin eikö juuri evankeliumin käskyjen noudattaminen ja kuu-lisuus tee heitä niin viehättäviksi? Ja eikö juuri todistus, vahva usko ja rakkaus säteile heidän kasvoistaan ja kirkasta koko ihmisen? Ainakin minä olen huomannut näin olevan niiden naisten kohdalla, joita ihailen.

Minä olen kiitollinen siitä, että evankeliumi antaa meille niin paljon tietoa ja auttaa meitä kehittämään naisellisuuttamme. Korkean naisellisuuden ihanteet ovat samat kuin evankeliumin ihanteet. Me voimme tietää paikkamme tässä elämässä eikä meidän tarvitse taistella kynsin hampain tullaksemme tasa-arvoisiksi miesten kanssa, koska me tiedämme olevamme tasa-arvoisia.

Tientenkin on — tai on ollut — itsekulakin omat vaikeutensa kasvaa todella viehättäväksi ja hyväksi MAP-naiseksi. Saamme nähtävästi vuodattaa monta kyyneeltä ja taistella monta taistelua pääasiassa itsemme kanssa, mutta kaikki tämä maksaa väivan.

Me tiedämme kuinka pyhä asia se on ja kuinka ihanaa, että saamme olla naisia. Jos muistamme aina, että olemme Jumalan tyttäriä, se auttaa meitä kaikessa. Tiedämme kuinka meidän tulisi toimia ollaksemme sellaisia kuin Hänen tyttäriensä sopii.

Johtajamme ovat meille esimerkkejä to-

dellisesta naisellisuudesta ja ohjaavat meitä ja Jumala on luvannut Pyhän Hengensä, joka on aina valmis auttamaan, jos sitä haluamme ja sen ansaitsemme.

Tämä kaikki auttaa meitä kehittämään kohti täydellistä naisellisuutta. Tahtoisim-

me, että isä voisi joskus katsoa meitä, ylöpeänä ja rakastaen sanoa: Katso, nämä ovat minun tyttäriäni.

Raili Itkonen
Kuopio

VALMISTAUDUN AVIOLIITTOON

Sitten he menivät naimisiin ja elivät onnellisina elämänsä loppuun asti.

Näinhän sadut yleensä päättyvät. Usein me tytöt haaveilemme avioliitosta tällaisena satuna. Rakennamme kaikenlaisia tuulentupia, odotamme, että elämämme yhtäkkiä ilmestyy satuprinssi, joka tkee meidät onnellisiksi ja elämämme ruusunhoiteiseksi ja huolettomaksi. Me vain odotamme hetkeä, jolloin hän saapuu. Mutta me elämme todellisessa maailmassa, jossa avioliitto ei ole satu ja josta kukaan ei löydä satuprinssiä.

Me ihmiset olemme aika itsekkeisiä. On yleinen tapa ajatella, että sen Toisen on oltava tarpeeksi hyvä minulle, hänen on täytettävä nuo ja ne ehdot, vaikka paljon tärkeämpää olisi pitää huolta siitä, että itse olemme sellaisia kuin odotamme prinsessimme olevan. Varmaankin kaikki tiedämme, että teimme mitä tahansa, meidän on ensin valmistauduttava tai muuten emme onnistu yhtä hyvin. Minun on itse täytettävä ne omat korkeat vaatimukset, jotka hänelle asetan, kasvatettava itseäni sitä pyhää asemaa varten, missä kirkko pitää avioliittoa.

Haluan, että poika, jonka kanssa menen naimisiin, on puhdas, siksi minun on pidettävä huolta siitä, että itse pysyn selaisena. Odotan myös, että tuleva avio-puolisoni on rehellinen, että voin kunnioittaa ja rakastaa häntä koko sydämeistäni. Minun velvollisuuteni on myös elää niin, että minua voi kunnioittaa ja minuun voi luottaa. "Ilman täydellistä keskinäistä luottamusta ei ole mitään rakkautta."

Koska olen tyttö, niin ne kotitaloustyöt,

joita teen, eivät saisi olla vain rutiinia, niinkuin ne minulle ovat, vaan niistä pitäisi ottaa opiksi. Meidän NVK:n johtajamme sanoo usein meille tytöille: Avioliitossa tarvitsee kaikenlaista tietoa. Onhan aika yksitoikkoista, jos avioliiton alkuaikoina ei voi syödä kuin kaurapuuroa ja keitettyjä perunoita, kun kokemus muun ruuan valmistuksesta puuttuu.

Filmeissä ja sarjakuvissa prinssi tava-taan yhtäkkiä, rakastutaan ja samantien ollaan naimisissa. Mutta on tärkeää oppia tuntemaan toinen hyvin ennen avioliittoa, sillä rakkaus kehittyy ystävyydestä. Varmasti tytöillä ja pojilla, jotka ovat ihmisten parissa ja joilla on paljon ystäviä, on parempi mahdollisuus päästä onnelliseen avioliittoon, kuin niillä, jotka jäävät vain kotiin yksikseen.

Kotona minulla on omat tapani ja tottu-mukseni, joista kodin ulkopuolella joudun luopumaan, koska ihmiset ovat erilaisia. Siksi meidän tyttöjen on opeteltava uhrautumaan ja olemaan epäitsekkäitä ja kärsivällisiä. On totta, että se, jonka päämääränä on vain oman onnen saavuttaminen, ei onnea saavutakaan.

Rakkaat sisareni, tiedän, että Kristus johtaa tätä kirkkoa, että avioliitto on Jumalan säätämä niin kuin Opin ja Liittojen Kirjassa sanotaan ja että se, että yritämme elää mahdollisimman hyvin ei ole tärkeätä ainoastaan meille itsellemme, vaan yhtä tärkeätä myös "sille toiselle".

Tarja Simpanen
Pohjois-Helsinki